

Кінцевою метою виховання батьків є створення для них таких перспектив, яких вони потребують як вихователі.

На основі теоретичного аналізу встановлено, що кожна сім'я як осередок формування дитячої особистості проходить певні періоди розвитку і при цьому має особливі функціональні навантаження. Сім'я – багатофункціональна система. Отже, розвиток сім'ї складний, багатоступеневий процес з певними функціональними обов'язками кожного з членів родини.

Практика і наші спостереження показують, що найбільшим затрудненням для батьків є встановлення довірливих відносин з дитиною, толерантне ставлення до неї, уміння взаємодіяти в атмосфері щирості, повної довіри і взаєморозуміння.

Педагогічний всенавч передбачає надання батькам систематизованих знань з теорії виховання, привернення уваги до актуальних проблем виховання і може бути забезпечений за рахунок використання новітніх педагогічних технологій та різноманітних методик і прийомів, що забезпечують діалогічність у навчанні.

Існує велике різноманіття організаційних форм: колективні (лекції, конференції, диспути, дискусії, круглі столи, вечори запитань та відповідей, дні взаємних претензій, кінолекторії); індивідуальні та групові (консультації, бесіди, відвідування сімей, зустрічі з батьками, педагогічні доручення батькам); диференційовані (вечори сімейних традицій, декоративно-прикладної творчості, родинних альбомів, конкурси, відкриті уроки, проблемні мости тощо).

На відміну від інших виховних закладів, сім'я здатна діяти і, як правило, діє на сторони людської особистості протягом всього її життя. Цей величезний діапазон виховної функції сім'ї співпадає з глибокою специфічністю її ідеологічного і психологічного впливу, що робить її не тільки у вищій ступені дієвою, але і необхідною ланкою у процесі формування особистості.

Список використаних джерел:

1. Бабич М. Психолого-педагогічна освіта батьків – проблема сьогодення / М. Бабич // Освіта. Технікуми, коледжі. – 2004. – № 3. – С. 44–47.
2. Макаренко А.С. Книга для родителей. Лекции о воспитании детей / А. С. Макаренко. – М. : Правда, 1985. – 448 с.
3. Сухомлинский В. А. Родительская педагогика / Сухомлинский В.А. – М.: Знание, 1978. – 95 с.
4. Хромова О. Сімейне виховання та його технології / О. Хромова, Т. Кравченко, С. Кулановська // Учитель. – № 1–3. – С. 17–21.

CONCENTRATION OF CYTOKINES IN THE BLOOD SERUM OF RATS AFTER LONG-TERM ADMINISTRATION OF OMEPRAZOLE AND PANTOPRAZOLE

Makarchuk Viktoriy
(Poltava, Ukraine)

Introduction: Acid-dependent diseases require prolonged administration of proton pump inhibitors, leading to hypergastrinemia and dysbiosis.

The aim of the work was to determine the content of pro- and anti-inflammatory cytokines in the blood serum of the control group rats and after 28 days of inhibiting HCl secretion in the stomach by proton pump blockers «Omeprazole» and «Pantoprazole».

Materials and methods: The studies were performed on 30 white non-linear male rats weighing 160-180 g, divided into three groups with 10 animals in each. The control (group 1) were injected intraperitoneally with water for injections within 28 days once a day. Group 2 was administered omeprazole. Group 3 was administered pantoprazole. The concentration of

cytokines in the blood serum of rats was determined by the enzyme immunoassay method. For statistic data processing, Student's t-criterion for independent samples was applied.

Results: After prolonged administration of omeprazole and pantoprazole, the blood serum concentrations of IFN γ , TNF α , IL-1 in rats increased by 58,5% and 3,41%, 73,3% and 48,4%, 80,2% and 40,8%, respectively, and IL-12B 40p decreased by 36,6% when using omeprazole and was almost indistinguishable from the control values when pantoprazole was administered. With administration of omeprazole, IL-4 concentration decreased by 39,8% and that of pantoprazole increased by 3,86% compared to the control. Administration of omeprazole and pantoprazole did not affect IL-6 concentration.

Conclusion: Inhibition of hydrochloric acid secretion in the stomach of rats for 28 days using omeprazole and pantoprazole led to an imbalance between pro- and anti-inflammatory cytokines. The adverse effect of pantoprazole was less pronounced than that of omeprazole.

Key words: hypochlorhydria, pantoprazole, omeprazole.

ВЗАЄМОДІЯ УЧАСНИКІВ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ ПІД ЧАС ВИВЧЕННЯ БІОЛОГІЇ У СЕРЕДНІЙ ШКОЛІ

М'ясоїд Г.І., Юсипіва Т.І., Шепетенко Є.В.
(Дніпро, Україна)

Активні розумові операції учнів з вивчення природничих дисциплін є основою міцного та свідомого засвоєння знань, отже, під час організації освітнього процесу у середній школі належить приділяти посилену увагу можливостям запровадження методів навчання, що створюють сприятливі умови для активізації пізнавальної діяльності школярів. До такої групи методів відносимо методи інтерактивного навчання, тобто такі, які забезпечують взаємодію учасників навчально-виховного процесу, спільне вирішення ними пошукових завдань та розв'язування проблем. В основі цих методів лежать принципи свідомості та активності учнів, особистісно-орієнтованого навчання, зв'язку навчання з життям, міцності знань, умінь та навичок [1, с. 272–273]. Однак, акцентуючи увагу на взаємодії учнів, ми розглядаємо взаємодію учасників освітнього процесу на уроці біології як взаємодію учнів та учителя, який виступає, залежно від методу та прийому навчання, і вчителем, і лектором, і модератором, і фасилітатором, і вихователем, а сам процес взаємодії – спрямованим на досягнення поставлених вчителем освітніх цілей.

Попри велику кількість дослідників інтерактивних методів навчання, таких як О. Пометун, Л. Пироженко, Л. Вавилова, Т. Войтенко, Т. Добриніна, Е. Голант, О. Голубкова, В. Гузев [2; 4; 7; 8; 10], до цього часу не укладено єдиної класифікації цих методів та чіткого розмежування між інтерактивними та активними методами навчання, оскільки одні і ті ж методи різні дослідники відносять як до активних, так і до інтерактивних. Проте, основним положенням є саме взаємодія – тобто таке навчання, у якому всі учасники освітнього процесу знаходяться в режимі бесіди, діалогу, співпраці, взаємонавчання.

Залежно від форми організації такого навчання, методи можуть бути дискусійні, ігрові, тренінгові тощо. Також розрізняють імітаційні та неімітаційні інтерактивні методи навчання. Інтеракція, тобто взаємодія, може на різних етапах відбуватися у різних площинах: «вчитель – учень», «учень – учень», «учень – учень – вчитель». При цьому вчитель і учень – рівноправні, рівнозначні суб'єкти навчання. Отже, інтерактивні методи орієнтовані на взаємодію учнів не тільки з учителем, а й одне з одним, на домінування активності учнів у процесі навчання. Однак, під взаємодією учасників освітнього процесу ми можемо також розуміти і опосередковану взаємодію, наприклад, у площинах «учень – комп'ютер – вчитель», «учень – навчальний підручник – вчитель».